

Ud fra denne Erkendelse er hele Udvalget enedes om at foreslaa Ændringen under Nr. 21 til Retsplejelovens § 810, idet man dog indskrænker sig til at foreslaa, at kun naar Efterforskningen er rettet *mod en bestemt Person som sigtet*, skal Retsmøderne være offentlige. Saa længe Efterforskningen er i en saadan Almindelighed, at Sigtelse ikke kan rettes mod en bestemt Person, er det mere forsvareligt og paakrævet at holde Rettens Møder for lukkede Døre. Men naar Sigtelse rettes mod en bestemt Person, bør Offentligheden ikke længere udelukkes. Desuden kan Retten, naar den dertil finder Anledning, i Overensstemmelse med de i øvrigt i Loven givne Regler beslutte, at Retsmøderne under Efterforskningen skal være lukkede.

Udvalget nærer det Haab, at denne Ændring vil kunne finde Tilslutning i hele Rigsdagen.

Ogsaa med Hensyn til Pressens Ret til at bringe offentlige Meddelelser om Straffesager foreslaar Udvalget en Ændring, der maa anses for en væsentlig Forbedring. Medens der efter den nu gældende § 1017 er fastsat Straf for den, som i Tale eller Skrift, der er beregnet paa at virke i en videre Kreds, giver *bevislig* urigtige Meddelelser om en Straffesag, der endnu ikke er endeligt afgjort eller bortfaldet, eller som paa nævnte Maade gør en saadan Sag til Genstand for Drøftelse, naar denne Drøftelse efter sin Karakter er egnet til at vanskeliggøre Sagens Oplysning eller til at lægge Hindringer i Vejen for en uhildet Afgørelse af den — foreslaar Udvalget, at Straf kun kan paalægges i saadanne Tilfælde, hvor den paagældende forsætlig eller ved grov Uagtsomhed giver væsentlig urigtige Meddelelser eller lægger væsentlige Hindringer i Vejen for Sagens Oplysning eller uhildede Afgørelse. Der skabes herved et betydelig klarere Kriterium for Pressens Ret og Ansvar end efter den gældende § 1017. Ogsaa med Hensyn til denne Ændring. — Nr. 23 — nærer Udvalget det

Haab, at den vil finde den høje Rigsdags Billigelse.

Ændringsforslag Nr. 1 er ligeledes af principiel Natur. Det gaar ud paa at etablere særlige Handelsretter i Retskredse udenfor København, dog kun naar der fremsættes Ønske derom af vedkommende Dommer eller den stedlige Handelsforening. Det skal i saa Fald ved kongelig Anordning kunne bestemmes, at Handelsager fremtidig i Retskredsen skal behandles og paadømmes af en Handelsret, bestaaende af Dommeren som Formand og 2 handelskyndige Mænd, dog kun i de Sager, hvor en af Parterne begærer det, eller hvor Dommeren træffer Bestemmelse derom. Hvad angaar Reglerne for Beskikkelsen af de handelskyndige Medlemmer m. v., henvises til Ændringsforslaget. Det heri udtalte Princip: at lade sagkyndige Meddomsmænd fra det praktiske Liv tiltræde Retten, betegner utvivlsomt et Skridt i den rigtige Retning, som bør videreføres i vor Retspleje.

Om en enkelt Ændring er det ikke lykkedes at opnaa fuld Enstemmighed i Udvalget; det er med Hensyn til de nuværende Underretssagføreres fremtidige Stilling. Udvalget har modtaget de som Bilag 3 og 4 optrykte Andragender fra Underretssagførerforeningerne om, *at samtlige de Underretssagførere, der ved Retsplejelovens Ikrafttræden har Beskikkelse som Underretssagførere, erholder Beskikkelse som Landsretssagførere.* Dette Spørgsmaal har været Genstand for megen Overvejelse.

Medens Underretssagførerne tidligere kun kunde give Møde for alle Underretter, fik ved Retsplejelovens Stadfæstelse de Underretssagførere, som inden 1. Januar 1914 for Justitsministeren havde anmeldt at have Bopæl i København eller Københavns Amt, Ret til ogsaa at give Møde for Kriminal- og Politiretten og Sø- og Handelsretten i alle Sager og for den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret i alle første Instans Sager. Og ifølge Retsplejelovens § 1031 skal de, som ved Retsplejelovens Ikrafttræden har Beskik-